

VERSLAG VAN DE REIS CIB-SENIOREN NAAR PASSENDAELE

“ Toen was het rustig in het land,
omdat er geen oorlog meer was”
Jozua 11 vers 23

Nu de oorlog er lang voorbij was hadden de CIB-senioren rustig een reis gepland naar de westhoek, zonder vrees betrokken te raken in het krijgsgewoel. Edoch, zodra ik in Gent aankwam leek de oorlog plots angstig dicht nabij. Eerst een barre voettocht en dan, vlak voor het CIB huis, de grond grondig omgewoeld en de wegzate bezaaid met diepe putten, zowaar Passendale 1917 op enkele vierkante meter. Gelukkig kon ik deze gruwel vlug doorspoelen met een lekkere tas koffie en 'n ochtendkoek.

Blijgemoed trok ik dus met 'n dertigtal CIBers de bus in, op naar de westhoek. Dokkerend over de autostrade overschouwde ik het gezelschap. Het viel mij op dat ook heel wat jongeren er aan gehouden hadden deze reis mee te maken. Hopelijk maken zij nu geen misbruik van hun status van CIB-senior om pensioen aan te vragen want dan zou Vande Lanotte's zilverfonds wel eens zeer vlug uitgeput kunnen geraken. Deze diepzinnige overpeinzingen en leuke praatjes met collega's doodden op een aangename wijze de tijd tot de eerste halte bij interieurarchitect Dirk Lievens. Wij werden er hartelijk ontvangen met wijn, kaas en veel degelijk uitleg over binnenhuisinrichting door de eigenaar en zijn dame. Ook prachtige fotoboeken over de verwezenlijkingen van de gastheer en tal van mooie gadgets die van een huis een unieke parel kunnen maken. Om ons de visu te overtuigen tot welke onverwachte oplossingen het inschakelen van een interieurarchitect kan leiden, wandelden wij naar het schoonheidssalon Aphrodite, waar de heer Lievens zijn kunde had botgevierd. De vroegere dokterswoning, oorspronkelijk verborgen achter 'n paar kleine rijhuisjes, was vrijgemaakt voor een ruime parking en een klein voorhofje. De zacht-grijze kleur accentueerde de mooie architectuur van dit herenhuis. Binnen vielen wij van de ene blije verrassing in de andere. Vooreerst al de eigenares, een pracht van een vrouw en een levende reclame voor de zaak. De ruime wachtzaal van weleer was in twee gedeeld met achteraan een verborgen stockageruimte en vooraan een knusse balie waarrond, in kleine kastladen, de vele potjes, zalfjes, lotions en attributen nodig om de mens, en vooral de dames op te kalefateren. Men had wel gezorgd dat de prachtige oude schouw in het achtercompartiment door een open deurgat achter de balie als blikvanger te bewonderen bleef. De prachtige oude mozaïekvloer die men terug zijn oorspronkelijke schoonheid had kunnen teruggeven accentueerde de pracht van weleer. Bij het betreden van de traphal had men helemaal het “wow”-gevoel. De monumentale houten trap en de lambrisering was gezandstraald zodat de authentieke naakte pracht van het hout volledig tot zijn recht kwam. Ook hier en daar een moderne toets die volledig harmonieerde met de stijl van vroeger. De professionele uitrusting was ook het neusje van de zalm maar daar wil ik niet over uitweiden, dit is roerend goed en dus geen item voor een onroerend goed makelaar. Niet één dissonant viel te ontdekken in dit prachtige gebouw, voorwaar een pluim voor de binnenhuisarchitect.

Dan terug de bus in voor het bedrijf Coopman interieurinrichting in Passendale. Ook hier een hartelijk welkom met 'n wijntje en een trijntje en uitleg over dit bloeiende bedrijf.

Voornamelijk de mooie wandkasten met schuifdeuren stalen de show. Begonnen als schrijnwerkerij hadden zij zich in de loop der jaren opgewerkt tot toonaangevend bedrijf in totaalinrichting van huizen en zakenpanden. Met de komst van dochter en zoon in de zaak lijkt de toekomst meer dan verzekerd.

Intussen was het hoogmiddag en tijd dus voor de lunch. Eerst een welkomst aperitief op het zonnige terras met zicht op de heuvels die zo cruciaal waren bij de Slag van Passendaele. Een van onze kompanen was zo beslagen in de materie dat hij ons een boeiende uitleg kon geven over alle frontlinies waar wij zicht op hadden. Als het ware drijvend op hetzelfde elan schoven wij daarna aan voor het menu “Tommy Tucker”, soldatenkost dus. Als dit inderdaad de kost was die de Engelse soldaten destijds werd voorgeschoteld, dan verwondert het mij niet dat zij hier 4 jaar gebleven zijn. Ook nu nog komen tal van Engelsen naar ons land om eens lekker te eten, en lekker was het in elk geval. Na het gezellig tafelen volgde nog een bezoek aan de oude kaasmakerij waar wij omstandig uitleg kregen van de gids over de kaasbereiding vroeger en nu. Merkwaardig wel dat het kaasmaken in de regio gestart is met de boeren die, na de eerste wereldoorlog, terugkwamen uit Normandië waar zij het kaasmaken hadden geleerd. Voor die tijd was alleen boter maken in de streek gekend als melkverwerking. Met een Passendalebier en een boekje over allerlei kaaswetenswaardigheden namen wij welgemoed afscheid.

In piëteitsvol gedenken aan de gruwelen van de eerste wereldoorlog zijn wij nog even afgestapt bij het enorme soldatenkerkhof “Tyne Cot” met zijn vele duizenden eenzelfde witte grafstenen, omkranst met een pracht aan bloemen. Je wordt er zowaar stil van. Terug in Gent waren de nare gedachten intussen weggedreven, opgetogen als wij waren over deze aangename en leerrijke reis. Het smaakt naar meer. C.D.